

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	18:38	20:14
ירושלים	18:36	20:18
חיפה	18:37	20:14

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

איך אפשר להיות שקטים?

בחודש אלול צריך לקרוע שערי שמיים כי בראש השנה אנו נחתמים לשנה שלמה

חודש אלול

בכל ימות השנה מלווה אותנו השאיפה להיות מוגנים מהיצר הרע. אותו יצר שמדבר על ליבנו, משגע אותנו ממש. בכל רגע ורגע הוא מחדש טענות ומענות, לזלזל בתפילה, להתבטל מלימוד, לדבר לשון הרע, לפגוע בזולת. כל יום הוא מלחמה, כל רגע הוא מאבק, כל שניה היא קרב...

האפשר להינצל ממנו? האם קיים מקלט מפניו? היש משהו שיכול להגן עלינו ממנו? - הרי זו השאיפה שלנו, למצוא את ה'מרחב המוגן' שהיצר לא יכול לחדור אליו, להגן על ליבנו בשכפ"ץ שמסתיר אותנו בכנפיו. הנמצא כלי כזה? יש דרך כזו?!

הנה גילוי מרגש, אותו גילה ה'בן איש חי' בספרו 'אדרת אליהו' בפרשת לך לך: יש כלי כזה, והוא חודש אלול. חודש אלול הוא סימן לכל השנה, יש בו כדי להכריע את מלחמת היצר השנה. מי שמתגבר ונזהר בחודש הזה - מקבל כוחות לנצח את היצר כל השנה הבאה. מי שנלחם בו בגבורה בחודש הזה - בטוח כי ינצל ממנו לאורך כל השנה הבאה!

הבה ננצל את ההזדמנות. במלחמה אחת, על פני חודש ימים, נוכל לחסוך מלחמות הרבה לאורך השנה כולה. הבה נשתדל מאוד בחודש זה להתגבר על טענות היצר ומעלליו, להילחם בו בגבורה ולא לתת לו לחדור לליבנו. זה מה שייבנה 'כיפת הגנה' על ליבנו, למען ניצל מהיצר ותעתועיו כל השנה כולה!

עכשיו הוא החודש הזה, וכמה זה מרגש. זה החודש שניתן לנו במתנה, לתקן את 'אלבום התמונות' השנתי האישי שלנו, למחוק ממנו תמונות לא ראויות, מצבים לא נעימים, כדי שנהיה מוכנים ביום הדין להגיש לאבא שבשמים מסע שנתי קצת יותר יפה, שיוכיח לו שאנו ראויים לשיק נוסף - גדול ואיכותי, של בריאות, של נחת, של פרנסה, של אושר, של הצלחה וברכה. הבה נתכונן כראוי בימי חודש אלול, נחפשה דרכינו ונחקור ונשובה אל אבא שבשמים!

(הרב אשר קובלסקי)

אדם לחברו, ולא על יום או יומיים אלא על שנה שלמה: מה עשית, מה קלקלת, מה היה לך לתקן ולא תקנת. על מה שעשית ועל מה שלא עשית. שלוש שבועות זה לא הרבה זמן, צריך לקחת את עצמינו לידיים.

אני לדודי ודודי לי ראשי תיבות אלו"ל, מעתה ועד יום כיפור צריכים אנחנו לדעת ולהכריז "אני לא זמין", "אני תפוס" אני לבוורא עולם והבוורא עולם לי, "הכניסה לזרים אסורה", ארבעים יום אני כל כולי לדודי, ארבעים יום של כמה להתקרב לקב"ה, כמה להתחזק ביר"ש, אני עסוק רק בזה. הרי מי יודע, אולי חס וחלילה, אולי יש גזר דין עליו או על מי ממשפחתו, כמו שאמר הרב לסרי הייתי קורע את השמים, אדם צריך לדאוג, הרי בכל יום שומעים בשורות לא טובות רח"ל. מי יאמר לי זה לא יקרה, למה שיקרה לאחרים ולו לא.

צריך בארבעים היום הללו לדאוג ולחשוב רק על דבר אחד, "אני לדודי", רק אין להרבות יראת שמים תורה ומצוות חסד וצדקה ומעשים טובים, רק הקב"ה צריך להיות לנו בראש בימים הללו. כל כולי לדודי, כל האנרגיה שלי תהיה כמה שיותר לדודי, לבוורא העולם.

"אותי עצבו מקור מים חיים לחצוב להם בארות בארת נשברים אשר לא יכילו המים" חיי רחוב זה ביוב, בורות חיים הם השבת והתפילין, זה הקשר אליו ית'. ראיתי את החושך ואת האור, את העולם החילוני ולהבדיל את העולם החרדי.

איזה בית יש לחילוני, אם בכלל יש לו בית. מה עושה את האדם 'בן אדם' - "סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם", בתי ספר הרוסים, בבית הספר דוקרנים ואולרים, הנוער הרוס. אמא שולחת את הילד לבי"ס ולא יודעת איך הוא יחזור, אם הוא יחזור. אם אין תורה אין כלום, בלי תורה ויר"ש אין שבת ואין תפילין אתה ריק, אתה כלום. הלב שותת דם, הלב בוכה על עם ישראל באיזה חושך ואפלה זרוקים הילדים שלנו.

אדם חושב, טוב אני ימות. זה לא סוף העולם, אתה מוכן למוות? אתה ראוי למוות? כמה עבירות יש לך? איך תבוא לדין? אחז"ל שוב יום אחד לפני מיתתך, וכי אדם יודע מתי ימות? אלא ישוב כל יום ויהיו כל ימיו בתשובה.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אנחנו כרגע נמצאים כ-3 שבועות לפני ראש השנה יום הדין הגדול והנורא, שבו נגזר על כל באי עולם "מי יחיה ומי ימות, מי במים ומי באש, מי בסקילה ומי בחניקה, מי ינוח ומי ינוע מי יעני ומי יעשיר", כל ענייני האדם 24 שעות ביממה במשך שנה שלמה, נגזרים על האדם ביום הדין. אנחנו וכל בני ביתנו. אדם שיש לו משפט, לוקח את העורכי דין הכי גדולים, והוא לא רגוע, הוא לא יושב בשקט, הוא בפחד. ואם כך זה לפני שופט בשר ודם על אחת כמה וכמה כשעומדים בדין לפני ממ"ה הקב"ה ששרפים וחיות ואופני הקודש רועדים ממנו, איך אדם יכול להיות רגוע? הוא אשתו הילדים כל המשפחה אחים ואחיות, כולם עומדים בדין.

איך אפשר להיות שקטים? כמה סגורים אנחנו צריכים בימים גדולים אלו, כל צדקה, כל לימוד תורה, כל אמן ויהא שמייה רבה, כל דבר יכול להכריע ליום הדין. צריך לחטוף. אלו לא ימים פשוטים. הרב לסרי, ה' יאריך ימיו בנעימים. ידוע לכם כי בנו יוחאי ז"ל טבע בים ונפטר לבית עולמו, הרב לסרי אמר אז, אילו הייתי יודע באלול הקודם לאסון, שיקרה האסון הזה הייתי קורע את השמים בבכיות, בדמעות. צריך להבין, שבאמת, עד הרגע הזה אנחנו לא יודעים עדיין אם בר"ה שעבר נגזר עלינו חיים או לא ח"ו, נקווה לטוב אבל לא יודעים. כשיגיע ראש השנה ונשאר לחיים אז נדע שנגזרה עלינו שנה זו לחיים.

יש הרבה אנשים שסובלים במשך השנה ייסורים או מחלות קשות ומשונות, תאונות דרכים טביעות אסונות וכל מיני צרות בר מינן, הכל הוצאה לפועל של גזר הדין של השנה שעברה, אז אם מראש השנה שעברה צריכים אנחנו עדיין לפחד, כמה צריכים לפחד מראש השנה הבעל"ט, איך אדם יכול להיות רגוע? אדם לא יודע לפני מה הוא עומד, אתה עומד לדון לפני הבורא עולם, לא לפני בשר ודם, לפני ממ"ה הקב"ה ששרפים וחיות הקודש רועדים ממנו.

רבי ישראל מסלנט כותב "מלפנים, כל איש אחזו פלצות מקול הקורא חודש אלול!!" כמה צריך בחודש הזה להתחזק ביראת שמים. בדורות קודמים כמו שאמרנו, היו מורידים כנחל דמעות, והיו צדיקים שהתעלפו מפחד הדין, כי יודעים שלפני ית' אין משוא פנים. כל האומר הקב"ה וותרן יותרו חייו, הקב"ה דן את כולם, מהצדיק הגדול ביותר עד האיש הקטן ביותר, אין דבר כזה ויתורים, יקוב הדין את ההר, ועוד שדנים על כל פרט ופרט, כל דבר גדול וקטן, בין אדם למקום ובין

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

תפילין בחנות פלאפל

ז'בוטינסקי, אני מדווה לאבי בעליצות, אבל הוא קוטע אותי, "אל תבוא, כבר סיימתי את הפגישה ואני מקווה שיהיה בסדר, בעזרת ה'".

אל תבוא... אני שומע את הדברים וצונח על הספסל בתחנה. אבל כבר באתי! והשמש הבני ברקית כבר קופחת לי מעל הכובע! וכבר הפסדתי יום שלם בכולל, ועשיתי את הדרך הזו מתוך רצון כן להיות בפגישה.

הרגשתי שקול קטן מלקה אותי: "לא יוצלח שכמותך, עד שיש לך הזדמנות לעזור קצת לאבא שלך, עד שהוא מבקש ממך משהו..." ככה ישבתי על הספסל בבני ברק, אפילו לבקר את הוריי לא יכולתי שכן הם לא בבית בבוקר, וכל מה שנשאר לי זה רק לחצות את הכביש ולחזור הביתה, בלי לעשות כלום.

איזו החמצה.

אני משרך את רגלי לכיוון הרמזור מחזק את עצמי באמונה שמחשבה טובה ה' מצרף למעשה, שכן אני הרי עשיתי כל מה שביכולתי...

אבל האש שבערה בי עד לפני כמה דקות נמוגה לאיטה, לא נשאר ממנה זכר מלבד כעס עצמי. לא לא יצאתי מוקדם יותר? הייתי צריך לבוא כבר אתמול בלילה, לצאת בשבע בבוקר, באמת, איך חשבתי להספיק?

מלבד הכל, אני מרגיש תחושה נוספת... חולפת דקה עד שאני מצליח לזהות אותה: כן, זהו רעב. פתאום אני נזכר שמרוב חיפזון וריצות מהירות לא אכלתי הבוקר כלום. הסנדוויץ' שהכנתי לפני התפילה נותר דחוק בשקית שבידי, אולי באמת הגיע הזמן שאוכל משהו?

חניות לממכר מזון מהיר מתחילות להיפתח עכשיו, אולי באמת אכנס לאחת מהן ואטול ידיים? אוכל לאכול באוטובוס בניחוחות, לפחות לא אחזור הביתה רעב ועצבני.

אני נכנס לחנות הראשונה הפתוחה, בעל הבית מביט בי בעניין. "אפשר אולי ליטול ידיים?" אני שואל אותו, "כן" הוא עונה, "ישר עד הסוף יש שם ברו".

אני מתחיל ללכת, ונעצר. יש לי ביד תפילין.

תקווה קלושה שבדרך הבינעירונית הנהג ייסע מהר יותר. עוד תחנה אחת ודי... הנהג גולש לשולי הכביש, עוצר בתחנה, אדם רוצה לעלות עם מזוודה ענקית, הנהג אומר לו שיניח את המזוודה בבג', אבל הנוסע מתעקש להעלות אותה לאוטובוס. בין הנהג לבין בעל המזוודה מתפתחת מריבה קטנה. הנוסע עולה עם המזוודה, בשלב הזה הנהג מדומם את המנוע כדי להוכיח את רצינות כוונותיו. אנשים מנסים לשכנע את בעל המזוודה ואת הנהג חליפות, ובסופו של דבר אנחנו יוצאים לדרך.

אני מעיף מבט בשעון, השעה תשע ורבע. לא נורא, התור בעשר וחצי, אם הכל ילך למישרין אספיק להגיע בזמן, בעזרת ה'. שוב הטלפון מצלצל, לא נעים לי מאבא שלי שצריך להתקשר כל כך הרבה. אני אומר לו שעכשיו יצאנו מירושלים, הוא אומר שבסדר, כלומר, הוא מקווה שזה לא מאוחר מדי מצד הפקקים שבכביש גהה.

בשעה עשר אנחנו בתחילת כביש גהה, ומתברר שפקקים הם מילה עדינה למה שהולך שם. עשרות רכבים מגובבים בתפוזות, כשכל אחד לוטש עיניים למסלול הקרוב, אבל גם הוא עמוס עד להתפקע.

אני מתחיל ללחוש פרקי תהלים: שיקרה נס, שהאוטובוס יקבל כנפים ויתחיל לטוס, שהשעון ייעצר, שהוועדה תידחה בשעה... לפעמים יש עיכובים במשרדים כאלו, אני אומר לעצמי: אולי יקרה הנס הזה... אני רוצה להתקשר לאבא שלי, אבל מתבייש, מה אומר לו? מרגיש איך התסכול מטפס בעצמותי, מכה בי בעוצמה ובכאב. ביטלתי יום שלם מהכולל כדי לעזור לאבא, נסעתי במשך כמה שעות, וגם הדרך חזרה תימשך שעות, ובסוף- יכול להיות שכל הנסיעה הזו לשווא?

השעון מתקדם, השעה כבר עשר ועשרים, ואחר כך עשר וחצי... אני נוסע עד לתחנה האחרונה בבני ברק, ברחוב ז'בוטינסקי. השעה אחת עשרה. יכול להיות שיש עיכוב של שעה? אולי קרה הנס הזה?

אני יורד מהאוטובוס מותש, מוכן להסתער על הקו הבא שייקח אותי למשרדי הביטוח הלאומי, אבל הטלפון של אבי משיג אותי. "הנה, אני כאן, ברחוב

השעה שמונה ועשרים בבוקר, אני עומד בתחנה בירושלים, בידי התפילין ושקית נוספת שבה סנדוויץ' ובקבוק שתיה. כבר למעלה מחצי שעה אני עומד כאן, ואוטובוס נוסף חולף על פני במהירות מעצבנת. אבי מתקשר לשאול אותי איפה אני: "זה בסדר, כבר יצאתי מזמן מהבית", אני משתדל להישמע רגוע. כנראה, ההבטחה שלי אינה מרשימה מספיק, כי הוא דואג, וגם אני. "איפה אתה?" שוב הוא שואל אותי, "עוד בתחנה" אני משיב בשפל קול, "אבל האוטובוס כבר צריך להגיע". זה נכון, הבעיה היא ששני האוטובוסים הקודמים שהגיעו, לא עצרו בתחנה.

לפני כמה ימים ביקש ממני אבי שאצטרף אליו לוועדה כלשהי בביטוח הלאומי. אני גר בירושלים, אבי בבני ברק, והתור שלנו לוועדה נקבע לשעה עשר וחצי. השבתי לו שבועדאי, אקום מוקדם, אתפלא ואצא באוטובוס של שמונה. הדרך לוקחת שעה-שעה וחצי, ושעתיים וחצי בוודאי יספיקו לי ברווח.

למחרת קמתי באמת מוקדם ויצאתי לתפילה. בדרכי חזרה החלטתי שאולי עדיף לצאת מיד לבני ברק ולא לעבור דרך הבית כדי להחזיר את התפילין, כפי שתכננתי מלכתחילה. חששתי שמתחיל להיות מאוחר ואולי בבוקר יש יותר פקקים. נכון שלקחתי לעצמי מספיק זמן, אבל עדיף להגיע חצי שעה קודם ולא רבע שעה אחר כך, עדיף לא לקחת סיכונים.

ואכן, כבר בעשרה לשמונה התייצבתי, נמרץ, בתחנה. מצב רוחי היה מצוין, שמחתי שאני מצליח לקיים את הבקשה של אבי.

אבל מרגע זה הלך מצב הרוח ודעך בהתמדה. שום דבר לא הלך לפי התוכניות. בתחילה היה זה האוטובוס שחלף על פני ביעף, בלי לעצור. אחר כך אוטובוס נוסף. רק האוטובוס השלישי עצר, על אף שהיה עמוס מאוד. מצאתי בקושי מקום לשבת, והוא התחיל בנסיעה איטית, נותן לכל הרכבים האחרים לחלוף ביעף על פנינו. השעון הלך והתקדם בצורה מעוררת השתאות, מעולם לא ידעתי שהוא יכול ללכת במהירות כזו. אנחנו יוצאים מירושלים, השעה תשע, אבי מתקשר לשאול איפה אני, אני עונה לו שהכל בסדר. באמת הכל בסדר? בקצב הזה האוטובוס יגיע מחר בבוקר... היית יורד בתחנת היציאה ועולה לאוטובוס הבא, אבל לא בטוח שהוא יעצור, ולחזור לעיר ייקח לי זמן רב מדי. נותרה לי

"אני שומע את הדברים וצונח על הספסל בתחנה, אבל כבר באתי?!...!"

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי

האם צריך לטרוח ולהביא את ההורים לקבורה בארץ ישראל?

שאלה: הורים שגרים בחוץ לארץ, ולא עלינו נפטרו שם, האם עלינו לטרוח להביא אותם לקבורה בארץ ישראל?

אמרו חז"ל, אמר רבי עקיבא, זו היה תחילת תשמישי לפני חכמים, השכמת, מצאתי הרוג אחד והייתי מטפל בו בארבעת מילין (בערך 4 ק"מ) עד שהבאתיו למקום קבורה וקברתי, וכשבאתי והרצתי דברים לפני רבי אליעזר ורבי יהושע, אמרו לי, כל פסיעה ופסיעה שפסעת כאלו היית שופך דמים (פירוש, מפני שהיה לו לקבורו במקום שנמצא, שכן הדין במת מצווה). באותה שעה לא זזתי מלשמש לחכמים. (דרך ארץ זו"ס פ"ח מ"ח)

ועוד אמרו, אין מפנין את המת ואת העצמות מקבר מכובד למכובד, ולא מן בזוי למכובד, ואין צריך לומר מן המכובד לבזוי. ובתוך שלו (אצל אבותיו, שזהו כבודו ושמחתו), אפילו מן המכובד לבזוי, ערב לאדם שיהא נינוח אצל אבותיו. (תלמוד ירושלמי מועד קטן פ"ב ה"ד). וכתב מרן הבית יוסף בשם אחד הראשונים, שאם נתנוהו שם (לקבורה) על מנת לפנותו, בכל ענין מותר.

וכתבו הראשונים שנמצנו למדים, שאפילו אם היה כבודו של אותו המת באותה עיר יותר מעיר שמת בה אין מפנין אפילו את העצמות, כל שכן שאין מוליכין אותו כשהוא שלם שיש בזה בזיון יותר. וכפי שמבואר במה שאמר רבי אלעזר בר' צדוק, "כך אמר אבא בשעת מיתתו, בני בתחילה קברוני בבקעה ולבסוף לקטו עצמי ותנו בדלוסקמא" (מטה קטנה. ויש גורסים בארון של אריזם), וכו'. (מסכת שמחות פ"ב ה"ט). למדת שלא צוה להוליך עצמו אלא כשיהיה עצמות.

ברם חכמי התלמוד שמבבל ז"ל אמרו, כל הקבור בארץ ישראל כאילו קבור תחת המזבח. נאמר כאן מזבח אדמה תעשה לי, ונאמר (דברים לב מג), וְכָפַר אֶת־מִקְדָּשׁוֹ עִמּוֹ. (כתובות קיא.). וכן אמר רבי עקיבא, כל הקבור בארץ ישראל כאלו קבור תחת המזבח, לפי שכל ארץ ישראל ראויה למזבח. וכל הקבור תחת המזבח כאלו קבור תחת כסא הכבוד שנאמר (ירמיה יז יב), כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. (אבות דרבי נתן פרק כו משנה ב).

אמנם נחלקו בזה חכמי התלמוד הירושלמי, שרבי בר קיריא אמר, המביאים את המתים שבחו"ל על מנת לקבורם בארץ ישראל, עליהם נאמר, (ירמיה ב ז), וְתִבְאֻ וְתִשְׁמְאוּ אֶת־אֶרֶץ, בְּמִיתָתְכֶם, וְנִחַלְתִּי שְׁמָתְכֶם לְתוֹעֵבָה, בְּחַיִּיכֶם. ור' אלעזר חולק, שמכיון שהם מגיעים לארץ ישראל ונותנים עליהם מעפר ארץ ישראל מתכפר להם, שנאמר, וכפר אדמתו עמו. ומכל מקום דעת עוד אמוראים שם כר' אלעזר, וכן עשו מעשה רב כמותו. (כלאים פ"ט ה"ג).

ואף גם זו שהזוהר (פרשת ויחי דף רכה סע"ב) כתב להחמיר, ושאין ללמוד מיעקב אבינו שהשכינה היתה אחוזה ודבוקה בו. מכל מקום כתבו הפוסקים, מסורת בידינו מרבותינו הקדושים, שבכל מקום שהתלמוד הבבלי חולק עם הזוהר, הלכה כדברי התלמוד הבבלי. וכן מבואר בבית יוסף. (א"ח סי' קמא).

ולפיכך כתבו הראשונים, הקבור בארץ ישראל נתכפר לו, וכאילו המקום שנקבר בו הוא מזבח כפרה, שנאמר וְכָפַר אֶת־מִקְדָּשׁוֹ עִמּוֹ. ואינו דומה קולטתו מחיים (שנפטר בארץ ישראל) לקולטתו אחר מותו (שנפטר בחו"ל ולאחר מיתתו הובא לקבורה בארץ ישראל), ואע"פ כן גדולי החכמים היו מוליכים מתיהם לקבורה בארץ ישראל, צא ולמד מיעקב אבינו ויוסף הצדיק.

וכתבו עוד מהראשונים, מנהג יפה נהגו במצרים לפנות מתיהם מבית הקברות ולהעלות את עצמותם לקבורם בארץ ישראל ובירושלים, כי קבלה בידינו שתחיית המתים תהיה בעמק יהושפט ולשם ירדו כל הנשמות לגוף בתחיית המתים, ונמצאו ניצולים מצער גלגול מחילות, ואפילו המתים שבארץ ישראל לא יקבלו הנשמות בתחיית המתים אלא שם. ואפילו בלא תנאי (בזמן הקבורה שיפנו אותם בעתיד), יפה הם עושים. [וצריך להוילך עמם גם את עפר תבוסתם (כמו "מתבוססת בדמך", שתמצית הלחות והבשר המעופש מעורב בזה העפר) שלא ישאר שם כלום. ואז מותר לקבור מת אחר לתוך הקבר ההוא].

למעשה: מצוה על הבן להשתדל מאד להביא את הוריו שנפטרו בחוץ לארץ, לקבורה בארץ ישראל. ואפילו שעל ידי כך ימנע מלהשתטח על קברם, עקב היותו מתגורר בחוץ לארץ, אף על פי כן יקברם בארץ, שזו זכות ומעלה גדולה לנפטרים. [ופעמים אף מתירים לפנות מי שנקבר בחוץ לארץ, ולהעלות את עצמותיו לקבורה בארץ ישראל]. ילקוט יוסף כיבוד אב ואם עמ' תרלה. (ע"ע חזו"ע אבילות א עמ' תי-תכט).

<< המשך...

"אתה יכול לשמור לי רגע על השקית הזו?" אני חוזר לשאול אותו, נודניק שכמותי.

"אתה יכול להניח על הרצפה, בזמן שתיטול ידיים", הוא משיב לי, החשדנות עדיין במבטו.

"אני לא יכול", לא נעים, אבל אין לי ברירה, "יש כאן תפילין, אני לא יכול להניח אותן על הרצפה".

בעל החנות מסתכל בי בתדהמה. "מה יש כאן?" הוא שואל.

"תפילין", אני משיב לו, אין לי מושג מה פשר התדהמה, ולמה הוא מסתכל בי ככה.

"אני לא מאמין", הוא מוחא שתי כפיים בהתרגשות, אחר כך עוקף במהירות את הדלפק ומעניק לי חיבוק עז. אחי, אתה הבאת לכאן תפילין".

"לא... כלומר לא ממש הבאתי לכאן, זה בטעות, מיהרתי מאוד ולא היה לי זמן להחזיר את התפילין הביתה, אז...".

"אז הבאת אותם לכאן" שוב סופק בעל החנות ידיים, מסתכל בי, וחוזר לשבת מאחורי הדלפק. "אתה לא תאמין..." הוא אומר לי בהתרגשות, מוחה בכף ידו את הזיעה ממצחו, "לא תאמין למה שאספר לך עכשיו".

אני שוכח לרגע מהעייפות, מהתסכול, מהרצון שלי כבר להיות בקו ארבע מאות ושתיים בדרך חזרה לירושלים, לשכח מהבוקר המרגיז הזה.

במקום זה אני מביט ביהודי שמולי ורואה את הברק שבעיניו, ועוד לפני שאני מספיק לומר משהו, הוא כבר מתחיל לספר לי בקול חנוק מהתרגשות...

"איך שאתה מסתכל עלי ככה, כמו יהודי שלא שומר תורה ומצוות, זה לא באמת. אני אומנם לא נראה כמוך, אבל בלב אני יהודי חם, יהודי שאוהב את ה' ומכבד את המצוות".

אני מהנהן בראשי, תוהה אם הוא רואה בי שגריר של הקב"ה, ועל מה ולמה הוא מספר לי את כל הסיפור הזה. "בקיצור, על דבר אחד אני מקפיד מאוד: בכל בוקר לפני שאני הולך לעבודה אני מניח תפילין".

"באמת?" עוד לפני שאני חושב, השאלה הזו נפלטת לי מהפה, "כן באמת" הוא עונה בקול, דופק על השולחן, "הכי באמת שיכול להיות. אני מקפיד על זה בכל הזמנים. גם כשהיה לחץ בערב פסח והייתי חייב לצאת מהבית - קודם כל תפילין".

הוא מפסיק לרגע, מעיף עין לצדדים. החנות ריקה וגם הרחוב. התנועה הזורמת בכביש גורמת לי לעקצוץ קטן בלב, אבל שוב אני נשאב לתוך הסיפור שלו.

"בזמן האחרון עברתי תקופה קשה, לא משנה... משהו שהיה לי קשה ממש. חשבתי לעצמי אולי אני לא חשוב מספיק, אולי המצווה שלי לא חשובה, אולי אני סתם מניח תפילין וזה מיותר כי אני לא יהודי שמקיים מצוות, אז מי צריך את התפילין שלי?"

היום בבוקר לא הנחתי תפילין. רק כשיצאתי מהבית חשבתי לעצמי ששכחתי להניח תפילין.

קול אחד קטן, עקשן, אמר לי תחזור הביתה, תניח תפילין כמו בכל יום, אם לא במה תהיה יהודי?

קול שני אמר: לא, אתה חייב לפתוח את החנות בזמן, לך לחנות.

"ואז, אתה יודע מה עשיתי? הוא מסתכל בי, לא, אין לי מושג...

אבל הסיפור הולך ונהיה מעניין.

"אז הלכתי לחנות ואמרתי לעצמי: ריבונו של עולם, אם התפילין שלי חשובות לך, תביא לי אותן לחנות".

הוא מסתכל בי, מנענע אותי קלות, "ומה ה' שלח לי? תפילין.

היישר לחנות! תגיד לי, יש סימן יפה מזה?"

אין.

אני מחכה עד שהוא יסיים להניח תפילין. ובדרך חזרה חושב איך

ה' מעלה יהודי לאוטובוס בירושלים כדי להראות ליהודי אחו, ברחוב

ז'בוטינסקי, מוכר בחנות פלאפל - כמה הוא אוהב אותו.

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

התפילה לא רק אמצעי אלא גם מטרה!

שהאדם יפקח עיניו ויצא ממראית העין השקרית הזו, לשם כך נועדה התפילה שמזכירה לאדם יום יום בתפילתו ובברכותיו שהעולם מושגח ומונהג בהשגחה פרטית של בורא העולם, כך שעצם זה שהאדם עומד בתפילה, בכך הלוא מזכיר לעצמו שיש בורא לעולם והכול תלוי בו, וכי אין עוד מלבדו כלל. ואם כן נתבונן, האם יש רווח גדול מזה שהרויח האדם בתפילתו, וגם אם לא התמלאה בקשתו באופן שחפץ בה, הלוא בעצם זה שישב ושוחח עם בורא העולם וחזק בכך את אמונתו בו זה כבר רווח גדול שאין כמוהו, שכן כל תוספת ואפילו משהו ב"הכרה" שמתחזקת בלב האדם להכיר את בוראו יותר, זו תכלית וטובה נצחית לאדם, וכבר בזה הרויח הרבה יותר ממה שחפץ להרויח בבקשתו מה'.

ובהמשך, למה הדבר דומה? לארגון שפרסם הגרלה לטובת פעולותיו, תוצאות ההגרלה הינם: פרס ראשון דירה, פרס שני מכונית... אדם מסוים רכש שני כרטיסים. ביום המיועד לתוצאות, במעמד אישי ציבור ומנהלי הארגון ערכו את אופן תוצאות ההגרלה באמינות ובחגיגות, ואכן זכה אותו אדם בדירה, אותו אדם לא היה נוכח במעמד עריכת התוצאות, וכנהוג, התקשרו באותו מעמד למספר הטלפון של הזוכה לבשרו שזכה בדירה, וכולם מרוגשים לשמוע את תגובתו של הזוכה מבעד לטלפון, ובכן תגובתו של אותו זוכה במקום שתהא תגובה של מאושר עד בלי די, נשמעה תגובה מאוכזבת... והלוא קניתי שני כרטיסים, מה עם הכרטיס השני לא זכיתי בו גם בפרס השני - במכונית...

כמובן שאדם זה - בלשון המעטה - ייחשב למזרז ותימהוני.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרוב באתר ישיבת אור דוד

לצערנו, רואים אנו לכאורה שגם לאחר ריבוי תפילות, ריבוי הפצרות ובקשות לה' הבעיות עומדים במקומן.

חשוב לבאר כמה נקודות חשובות בנושא זה, שכן הרבינו לבאר בספרנו זה שהפתרון לבעיות הנפש הוא לשוחח עם ה' ולשפוף שיחו מקרב ליבו לה', וביארנו שהנהגה זו נוסכת באדם רוח עוז וביטחון בה', נופחת בו תקווה לטוב, וחש הוא תחושה שה' עימו, הוא איננו בודד נטוש ומופקר אלא מושגח לטובה.

אלא שיתכן ויגיע האדם לשבירה, בראותו שהנה כבר תקופה שהוא מתפלל לה' מקרב ליבו, בבכיה ובשיברון לב ועדיין הבעיה עומדת במקומה ללא פתרון.

ויש לציין שביותר בימינו תקופת "עקבתא דמשיחא" מצוי מאוד עניין זה כמבואר ברמח"ל כן יהא קודם הגאולה, והוא לצורך ניסיון האמונה שיהא בתוקף קודם הגאולה.

ובכן יש לדעת ג' ידיעות נחוצות בעניין התפילה, ובג' ידיעות הללו יתענג האדם על תפילתו לה', וללא אכזבות גם כאשר תשועתו מתעכבת מלבוא.

ידיעה ראשונה: התפילה מטרה ולא אמצעי

מטרת מצות התפילה, היא לא כדי שבאמצעותה נפתור את בעיות החיים, להפך, בעיות החיים נועדו כדי שבאמצעותם נגיע למטרה שהיא התפילה, וכעניין שאמרו חז"ל: מפני מה האמהות עקרות היו? מפני שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפילתן של צדיקים.

התפילה יש בה מטרה כשלעצמה, והיא לקרב את האדם לבורא, לחזק את הקשר שבין הנברא לבוראו, שכן עולמנו זה בנוי בדרך שמסתירה ומסגירה את אור ה' מבני אדם, וכביכול עולם כמנהגו נוהג בדרך טבע ומקרה, כדי

תיקון הנפטרים
הידוע שכתב רבי יהודה פתיה
עושה נחת רוח גדול לנפטר
ומצילו מן הדין.
בכה התיקון לתקן את נשמת הנפטר,
להוציאו מייסוריו ולהעלותו לגן עדן.

וחשוב מאוד שכל אחד יעשה את התיקון לקרוביו
זוה חסד של אמת ובזכות זו הנפטר יתפלל עליו בשמים וימליץ יושר עליו.

למסירת שמות ניתן להתקשר למשרדי הישיבה 03-570-12-12